

סגן בן-ארויו דרור

2076487

בן רחל ואברהם

נולד ב- כ"ג בסיון תשי"א 27.6.1951

התגייס לצה"ל ביולי 1969

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"ו בתשרי תשל"ד 22.10.1973

בקרבת על החרמון.

בן ארז, דרור

דרור, בן רחל ואברהם, נולד ביום כ"ג בסיוון תשי"א (27.6.1951) ברמת גן. למד בבית הספר היסודי "זיכרון יוסף" בחיפה וסיים את לימודיו בבית הספר התיכון הריאלי בחיפה. דרור לא היה תלמיד חרוץ יתר על המידה. בתקופת לימודיו אמר לא פעם שהוא רוצה חוויה לכל יום. הוא גילה את יופיו של הכרמל, בנה מטוסים, הרכיב מנועים וצילם הרבה. צילום מעשה ידיו פורסם ב"שנתון ישראל לאמנות הצילום 1970". דרור היה הרפתקן במובן הטוב של המילה, תאב חיים, צמא לחוויות ולרכישת ניסיון חיים. הוא אהב מאוד את הים ואת המדבר, והיה חרוץ סקרנות, רצון לגלות ויצירתיות. הכל הכירוהו כאדם חברותי ואוהב הבריות. בתקופת הלימודים בבית הספר התיכון עשה כשנתיים עם משפחתו בארה"ב. שם גילה את העיר הגדולה על יופיה האורבני, למד להכיר אנשים והתפעל מחידושי הטכנולוגיה. היו לו עיניים רואות ומתרשמות, לב מרגיש ומתפעם ולשון גמישה ועשירה, שידעה להביע את אשר ביקשה לומר.

דרור גויס לצה"ל במחצית יולי 1969 והתנדב לחיל הרגלים. לאחר סיום הטירונות ולאחר שהשלים קורס מ"כים, נשלח לקורס קציני חי"ר וסיימו בהצלחה. הוא הוצב לשרת בחטיבת גולני בתפקיד מפקד מחלקה והוענקה לו דרגת סגן. הוא היה קצין טוב, מסור ואחראי, ומעל לכל, היה אוהב על חייליו. לדברי מפקדו הצטיין בהדרכה והיה בעל אופי נוח. דרור היה גאה על ביחידתו והסמל של גולני – העץ הירוק עם השורשים בקרקע – לא היה רק על כתפו, אלא גם בליבו.

לאחר שהשתחרר מהשירות הסדיר הצליח דרור להתקבל ללימודי הנדסה בטכניון בחיפה. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים היה דרור בטיול בארה"ב. מששמע על כך הפסיק את הטיול מייד וחזר ארצה. בתגיעו מיהר להצטרף ליחידתו, אשר נערכה להתקפה על כיבוש החרמון. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973), נפל דרור בקרב על כיבוש החרמון והובא למנוחת עולמים בבית העלמין בחיפה. השאיר אחריו הורים ואחות.

קרב החרמון (22 באוקטובר 1973)

לוח הזמנים וסדר הפעולות האירועים בקרב שניהלו לוחמי חטיבת גולני לשחרור מוצב החרמון היה: לאחר תדריך מפורט ביער מסעדה, ו"קבוצת פקודות" למפקדים, החל גדוד "הבוקעים הראשון" בטיפוס איטי ומייגע ככוח רגלי ממגידל שמס לכיוון "עיקול הטנק". ב-21 באוקטובר בשעה 21.00 החל הטור הממונע (הטנקים, הוחל"מים, הנגמ"שים והדחפורים) לנוע דרך חניון האוטובוסים לאזור ה"רכבל

התחתון" לכיוון "עיקול הטנק". בו זמנית נעו לוחמי הסיירת במהירות דרך ה"רכבל התחתון" לכיוון "אוכף 800". בשעה 2.00 בלילה החל הקרב: כוח החוד של הגדוד בפיקוד הסמג"ד ציון זיו, נתקל באש סורית עזה במחצית הדרך בין "עיקול הטנק" ו"גבעה 16". קצין הקישור הארטילרי נהרג והסיוע הארטילרי פסק. חיילי פלוגה ג' ניסו להסתער ולאגף את הסורים (שהשתמשו באמצעים לראיית לילה ובכוונות טלסקופיות), אך נהדפו וסבלו אבידות כבדות. החל תהליך ממושך של טיפול בפצועים ופינוי נפגעים. באותה השעה משתלטת פלוגת הסיוע על ה"רכבל התחתון" ו"אוכף 800" ללא קרב. בשעה 2.40 נעה הסיירת דרומה לטהר אזור המפתח של "רכבל עליון" כולל מוצב "המצוק". סמוך ל"רכבל עליון" נתקל כוח מפקד הסיירת בבונקר סורי יורק אש.

מפקד הסיירת, סרן שמריהו ויניק, הגשים בהתנהגותו את הסיסמא "אחרי", הסתער ראשון אל פתח הבונקר הסורי, אך נפגע ונהרג. גיל לוטן ניסה לחלצו ונהרג אף הוא. איתן החובש, שניסה לחלץ את השניים נהרג. לוחמי הסיירת האחרים שיתקו באש רגנית את הבונקר, ו-6 סורים נהרגו. לאחר פינוי הפצועים והנפגעים חידשה הסיירת את ההסתערות, ולאחר קרב קשה ביותר נכבש אזור ה"רכבל העליון" ו"המצוק". ניסיון התקדמות של לוחמי הסיירת נבלם באש חזקה מאוד מהמדרון ומ"גבעה 16".

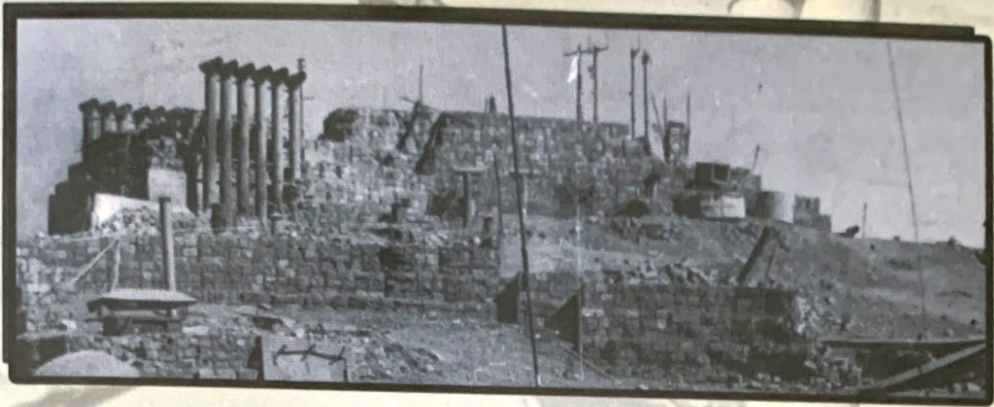
ב-22 באוקטובר בשעה 5.00 בבוקר, כקילומטר לפני "עיקול הטנק" נתקל הטור הממונע במוקשים על הדרך. בשעה שחיילי פלוגת ההנדסה ניסו לפרק את המוקשים, נפגע הדחפור הראשון מפגז נ"ט הדחפור השני עלה על מוקש ונתקע. טנק שניסה לחלצו עלה גם הוא על מוקש והציר נחסם. כל מפקדי הטנקים נפגעו בזה אחר זה. חיילי הטור הממונע ירדו מן הוחל"מים ופתחו בהסתערות במעלה התלול. באותה שעה בערך – מדרום ל"גבעה 16" תוך כדי לחימה של צוותים, חוליות וכודדים בחיילים סורים שגילו התנגדות עזה ביותר, נפצעו המח"ט ומג"ד "הבוקעים הראשון", והפיקוד עבר לידי קצין האג"ם החטיבתי. הייתה זו שעה מכריעה בקרב הקשה, כאשר שני הצדדים הגיעו בן זמנית אל סף נקודת השבירה.

ואז לקראת שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות, ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על ידי גאונות יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית. פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לסייע בפינוי הפצועים וההרוגים יחד עם לוחמי גדוד "הבוקעים הראשון", בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה – הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מטר מן המוצב עצמו.

בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנטוש את עמדותיהם ולנוס צפונה (חלקם נהרגו וחלקם נישבו אח"כ ע"י כוח דו פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצבי החרמון). בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש,

וב-10.30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11.00 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח, דוד כץ (כצילה), דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון בידנו!".

תמונות מהקרב בחרמון

פינוי פצועים בסוף הקרב

תמונות שצילם דרור

על התיכון בו למד דרור (הריאלי בחיפה)

בית הספר הריאלי העברי בחיפה נוסד לפני פרוץ מלחמת העולם הראשונה. הקורטריון של המכון היהודי לחינוך טכני בא"י, מיסודה של חברת "עזרה", החליט להקים בחיפה טכניקום ובית ספר ריאלי, וקבע (בישיבתו ב-20.10.1913) ששפת ההוראה של המקצועות המדויקים תהיה גרמנית. החלטה זו עוררה תסיסה גדולה בארץ כולה ובמיוחד בחיפה. בנובמבר אותה שנה נתכנסה בחיפה אספת מחאה נגד החלטות הקורטריון והוחלט בה לייסד בית ספר ריאלי שכולו עברי.

הועד הפועל הציוני המצומצם, שהתכנס בפולין, נענה ליוזמה מא"י והחליט על ייסוד בית בספר הריאלי העברי בחיפה. למנהל בית הספר נתמנה ד"ר ארתור בירם. ביה"ס נפתח בחנוכה תרעד (סוף דצמבר 1913). כשישים תלמידים של ביה"ס "עזרה" על מוריהם (מירונסקי, נוימן ונפחא) עזבו לאות מחאה את בניין ביה"ס של "עזרה" ועברו לבית הכנסת "הדרת קודש", משכנו הזמני של בית הספר הריאלי העברי.

כיום, בשנתו ה-92 (דצמבר 2005), מונה ביה"ס מעל 3400 תלמידים ב-113 כיתות, מגן חובה ועד י"ב. מחזורי הבוגרים מונים מדי שנה כ-350 תלמידים, וסגל ביה"ס מונה כ-370 מורים ועובדים. אלפי בוגרי ביה"ס מצויים בעמדות מפתח בחברה הישראלית ומביאים גאווה רבה לביה"ס, ביניהם: נשיא מדינה לשעבר, שלושה שופטים עליונים, ארבעה רמטכ"לים, ומאות רבות של אנשי מעש בתחומי המדע, התעשייה, האמנות, התקשורת והאקדמיה.

תמונות של התיכון בימינו

22/1/86

ד'תשס"ו

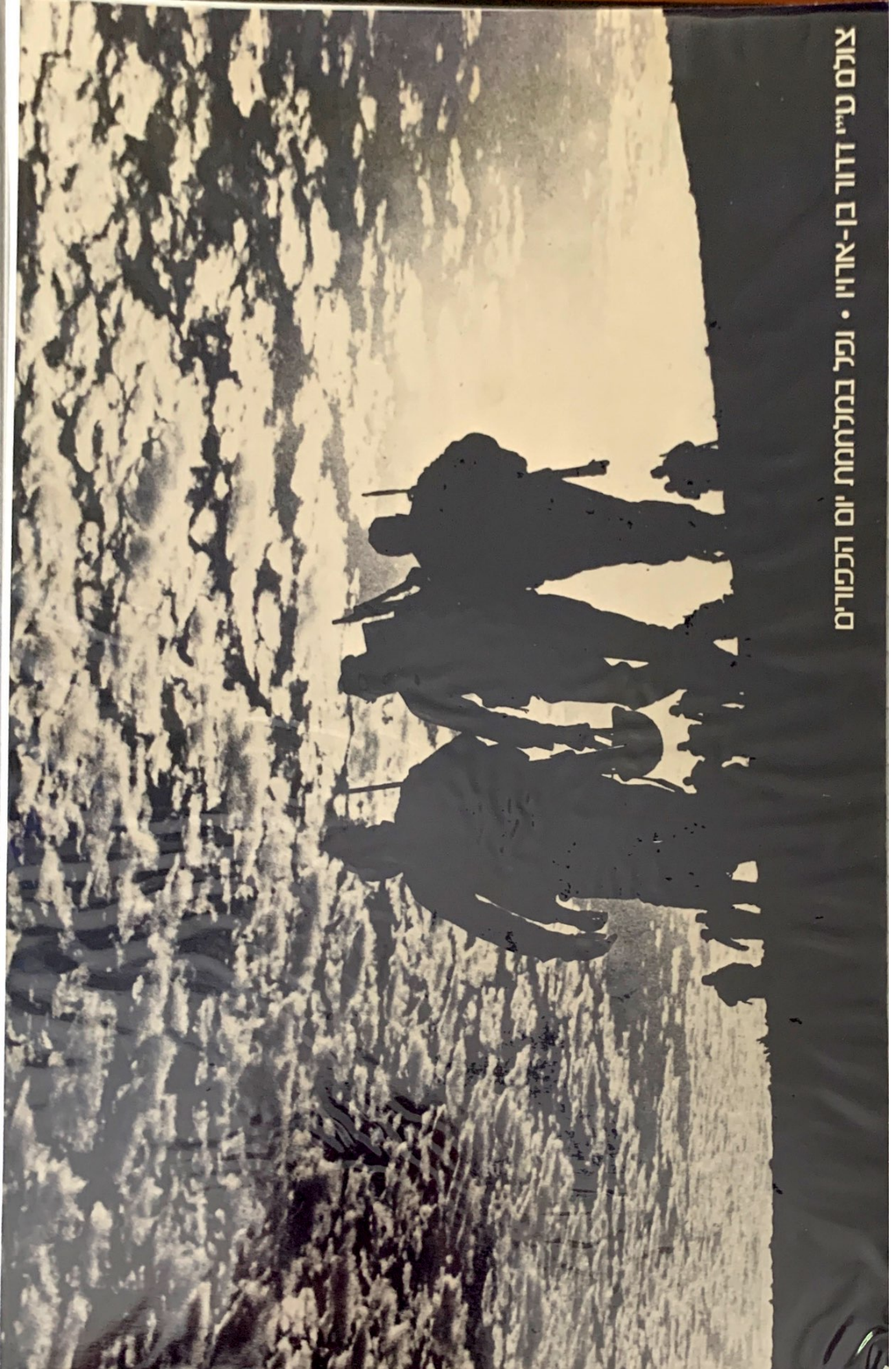
אני מודה לך מאד על כל המאמצים
 שהבאת לי ובעזרתך הצלחתי להשיג
 את כל המסמכים שהייתי צריך להם
 והם יעזרו לי מאד במחקר שלי
 אני מקווה שאתה מרגיש טוב
 ואני מודה לך מאד על כל המאמצים
 שהבאת לי ובעזרתך הצלחתי להשיג
 את כל המסמכים שהייתי צריך להם
 והם יעזרו לי מאד במחקר שלי

צ'כוביץ בן אהרון
 יליד 1914, פולין, ארץ ישראל
 חי במחנה הנוער "בית גוברין", ישראל
 יחד עם חבריו הצעירים, 1948-1952
 היה פעיל באגודת "החלוץ", ישראל
 אחרי מלחמת העולם השנייה, ארץ ישראל
 היה פעיל באגודת "החלוץ", ישראל
 אחרי מלחמת העולם השנייה, ארץ ישראל
 היה פעיל באגודת "החלוץ", ישראל
 אחרי מלחמת העולם השנייה, ארץ ישראל

Преклачам се
 пред покровителя му,
 Шену Станко
 от Бангария

תבליט על הקיר של חדר הזיכרון באתר ההנצחה של חטיבת גולני שנעשה ע"פ תמונתו של דרור ז"ל.

צולם ט"ו דודר בן-ארז • נפל במלחמת יום הכפורים

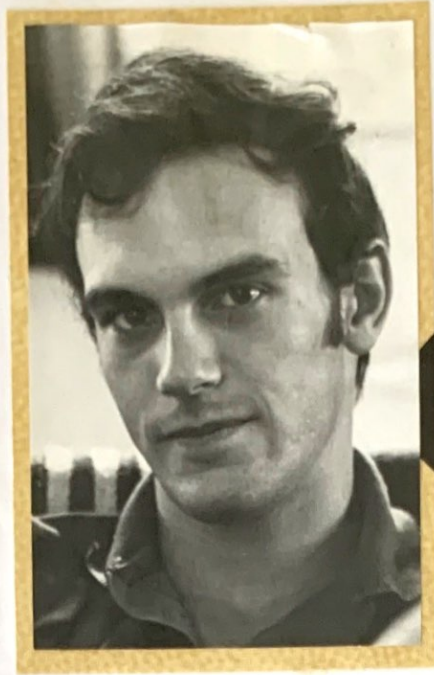
החרמון של גולני / חיים חפר

כאן לא רצים; כאן הולכים; לאט, כמו במקדש.
עומדים על הגבעה הנשקפת אל שדה-הקטל ושומעים הכל מחדש.
רואים את ילקוטיהם של הנערים שהסתערו חזה מול קנה, ואשר לא ישובו לקחת
אותם ולא יחזור עוד למחנה.
אתה הולך ביים התרמילים הריקים, בין זנבות הבזוקות, בין שאריות הציוד, סר
הצידה
מפני הנפלים, מפני מסכות הגז הסוביטיות, מפני רימוני המלכוד.
אתה עובר בין העמדות בין התורלרים המכוונים עדין אל הכביש, אתה רואה את
המורת
אשר עבר כאן ולא הבדיל בין איש לאיש.
אתה רואה את הברז הקרוע והמעוות, אתה שומע את השמות, הנאמרים עדי
כלאחר יד.
אתה רואה את הנתיב הדם פשוטו כמשמעו על סלע, על אדמה, על ילקוט-צד.
כאן דרך הקרבות של גולני עובר אורח.
כאן הולכים לאט.

כאן עומדים משתאים ונושמים את אויר החיים.
אנשי חיל הרגלים; אנשי גולני, הגיבורים המופלאים.
כאן בני מסס, אשר הלך לבדו והשמיד את חולית הבזוקאים.
כאן האפסנאי אשר רץ עם התחמושת כאשר הדם שותת מן הפצעים.
כאן שני המם-פאים ממשיכים לפקד כשבגופם ננעצים הקליעים.
כאן ויקטור רוט, אדמונד סירור ואברהם אזוט – סמלים וטוראים.
כאן ציון ופרלמן, ואהוד חזקיהו- כל עם ישראל – אשר ברימונים, בעוזים
ובמקלעים
הסתערו אל המצודה בנפש טרופה, בגוף שכולו קרעים.
עד אשר ראו מבעד לעיניים מכוסות דם.
עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם.
עד אשר שמעו את כצלה צועק באלחוט נרגש ונפעם:
"החרמון בידי גולני! הקשיבו תחנות כל העולם!"

כאן הולכים לאט, כאן יש אבנים שעליהן לא דורכים.
כאן מצבות מלחמה כואבות בין סלע ושיח ו – מזור מאוד- שלושה פרחים!
כאן עומדים על הרכס שטוף הרוחות מול נופים גדולים ונפתחים.
כאן נושמים אויר דק, כאן השמיים קרובים וסמוכים.
כאן זוכרים הרבה דברים שלעיתים קרובות אנחנו כל כך ממהרים לשכוח.
אז לך לאט, עובר-אורח, גמע כל פרט, כל רגע, כל חלק.
זכור מה יש על האדמה, כשתבוא להחליק על השלג.

מעבר למילים
מעבר לעולם
מעבר לתהום
מעבר להגיון
מעבר לרגשות
מעל לאהבה
מעל לאכזבה
מעל השנאה
מתחת לרקיע
מתחת לכוכבים
מתחת לדשא
מתחת לאדמה אתה שוכב